

Sygn. akt IV **Ka 470/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Roger Michalczyk (sprawozdawca)

Sędziowie SO Adam Sygit

SO Małgorzata Lessnau-Sieradzka

Protokolant sądowy Mateusz Pokora

przy udziale Jarosława Bittnera Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Bydgoszczy

po rozpoznaniu dnia 20 sierpnia 2015 r.

sprawy **H. B.** s. A. i R., ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 280 § 1 k.k., art. 278 § 1 k.k., art. 289 § 1 k.k., art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 216 § 1 k.k. i art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 57 a k.k. w zb. z art. 12 k.k.

D. L. s. J. i E., ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 289 § 1 k.k., art. 190 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 12 lutego 2015 roku - sygn. akt IV K 644/13

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

sygn. akt IV Ka 470/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, wyrokiem z 12 lutego 2015r., sygn. akt IV K 644/13:

1. oskarżonego H. B. uznał za winnego tego, że w dniu 16 sierpnia 2013r., pomiędzy godziną 3 a 4 rano, w B. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z dwoma nieustalonymi mężczyznami, używając wobec Ł. L. przemocy polegającej na kilkukrotnym uderzaniu pięściami w okolice twarzy i głowy, w wyniku czego Ł. L. upadł, a następnie utracił przytomność, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie (...) zł, telefonu komórkowego N. (...), odtwarzacza mp3 S., szarego plecaka N., kluczy do mieszkania, wyrządzając ww. Ł. L. szkodę o łącznej wartości 828,24 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 280 § 1 kk i za to, na podstawie art. 280 § 1 kk, wymierzył jemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

2. oskarżonego H. B. uznał za winnego tego, że w dniu 6 czerwca 2013 roku w miejscowości C. na plaży nad jeziorem J., działając wspólnie i w porozumieniu z D. L., dokonał zaboru w celu krótkotrwałego użycia łodzi motorowej wartości

około 12.000 zł działając na szkodę (...) z siedzibą w B., tj. popełnienia przestępstwa z art. 289 § 1 kk i za to, na podstawie art. 289 § 1 kk, wymierzył jemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

3. oskarżonego H. B. uznał za winnego tego, że w dniu 6 czerwca 2013r. w miejscowości C., na plaży nad jeziorem J., działając publicznie i bez powodu, używając słów wulgarnych groził A. O. pobiciem, czym wzbudził u niego obawę spełnienia swych gróźb, a także znieważył go wyzywając słowami obelżywymi i wulgarnymi, oraz naruszył jego nietykalność cielesną rzucając w A. O. trzymanym w rękę jedzeniem oraz opluwając go, okazując w ten sposób rażące lekceważenie porządku publicznego, tj. popełnienia przestępstwa z art. 190 § 1 kk w zb. z art. 216 § 1 kk i art. 217 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 57a § 1 kk i za to, w myśl art. 11§3 kk, na podstawie art. 190 § 1 kk, wymierzył jemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

4. oskarżonego H. B. uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w punkcie 2 aktu oskarżenia (czyn z art. 278§1 kk), kosztami postępowania w tym zakresie obciążając Skarb Państwa;

Na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk połączył orzeczone wobec tego oskarżonego kary jednostkowe i wymierzył jemu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczył kres rzeczywistego pozbawienia wolności H. B. od 9 września 2013r. do 30 stycznia 2014r.

Wyrok zawiera także rozstrzygnięcia dotyczące drugiego z oskarżonych oraz kosztów procesu.

Apelacje od powyższego wyroku złożyli obrońcy obu oskarżonych. Wniosek o uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego złożył jedynie obrońca oskarżonego H. B. i dlatego, na podstawie art. 423§1a kpk w zw. z art. 457§2 kpk, zakres uzasadnienia Sądu Okręgowego został ograniczony do apelacji obrońcy oskarżonego H. B..

Obrońca oskarżonego H. B. zaskarżył wyrok w całości i domagał się jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Na podstawie art. 438 pkt 1 wyrokowi, odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie I (czyn z art. 280§1 kk) zarzucił:

- naruszenie przepisów procesowego prawa karnego art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. , 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegające na zaniechaniu zbadania i uwzględnienia wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego oraz przyjęcie za podstawę wyroku jedynie części materiału dowodowego, a w szczególności poprzez:

a) odmowę przyznania waloru wiarygodności zeznaniom świadków R. K. (k. 122-123, 520-521), M. K. (k. 519-520) i A. C. (k. 521-522) z tym uzasadnieniem, że pozostają w oczywistej sprzeczności z zeznaniami jednego świadka Ł. L., w/w trzech świadkowie są znajomymi oskarżonego, więc mogą mieć interes aby zeznawać na jego korzyść, mimo że zeznania w/w trzech świadków zostały przez nich złożone pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań oraz korespondują z wyjaśnieniami H. B. odnośnie tego, że w dniu 15 sierpnia 2013 roku po imprezie o nazwie P. (...) w J. udał się na działkę w B. i tam przebywał kilka dni, a ponadto Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w ogóle nie analizował z osobna każdego z zeznań w/w 3 świadków, lecz dokonał zbiorczego i ogólnikowego zestawienia zeznań tychże trzech świadków bez badania ich z osobna pod kątem wzajemnej spójności, logiczności i prawdziwości, a ponadto Sąd I instancji całkowicie pominął istotny fakt, że od 09 września 2013 roku do dnia 30 stycznia 2014 roku (dzień po dacie pierwszej rozprawy, kiedy to świadkowie zostali przesłuchani) H. B. nie miał żadnej możliwości kontaktu z tymi osobami, ponieważ na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 10 września 2013 roku sygn. akt XI Kp 1898/13 został zastosowany areszt wobec H. B. i był całkowicie izolowany od kontaktów z tymi osobami, co więcej Sąd I instancji nie przedstawił jakichkolwiek dowodów, aby w/w trzech świadkowie mogli kontaktować się z oskarżonym i uzgodnić stan faktyczny ,

b) przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom świadka Ł. L. z tej przyczyny , że ten jakoby miał stanowczo i bez wątpliwości wskazywać na oskarżonego H. B. jako współsprawcę rozboju w dniu 16 sierpnia 2013 roku w B. w nocy pomiędzy 3:00 a 4:00, popełnionego na jego szkodę, tj. miał rozpoznać H. B. na podstawie tablic poglądowych już w dniu 16 sierpnia 2013 roku, a następnie na rozprawie w dniu 29 stycznia 2014 roku , tymczasem w aktach sprawy brak jest takiego dowodu, który pozwalałby na potwierdzenie powyższych twierdzeń Sądu I instancji, że

rozpoznanie oskarżonego cechowało się stanowczością i było bez wątpliwości, tzn. z czynności polegającej na okazaniu tablic poglądowych w dniu 16 sierpnia 2013 roku nie da się ustalić ponad wszelką wątpliwość, iż Ł. L. rozpoznał w sposób stanowczy i bez wątpliwości oskarżonego na tablicach poglądowych, natomiast przeprowadzone na rozprawie w dniu 29 stycznia 2014 roku okazanie nie miało nic wspólnego z okazaniem w rozumieniu ustawy Kodeks postępowania karnego, gdyż to „okazanie” było dokonane bez zachowania jakichkolwiek rygorów przewidzianych dla przeprowadzania takich czynności procesowych, co więcej na rozprawie w dniu 29 stycznia 2013

roku świadek Ł. L. doskonale wiedział, gdzie siedzą dwaj i jedyni w tej sprawie oskarżeni, do tego pomiędzy każdym z oskarżonych w tej sprawie zachodzą widoczne i to już „na pierwszy rzut oka” bardzo istotne różnice fizyczne, gdy chodzi o wygląd, wzrost, włosy, budowę ciała, a do tego uszło uwadze Sądu I instancji to, że w dniu 16 sierpnia 2013 roku przeprowadzona ze świadkiem Ł. L. czynność procesowa polegająca na okazaniu tablic poglądowych była dokona w sytuacji, gdy świadek nadal był pod wpływem alkoholu (świadek sam zeznał, że był wcześniej przed zdarzeniem w pubie (...), gdzie spożywał alkohol), a ponadto cały czas należy mieć na względzie, że rozbój miał być dokonany na osobie Ł. L. w nocy przez osoby, których świadek będący pod wpływem alkoholu widział po raz pierwszy w swoim życiu i wbrew twierdzeniom Sądu J instancji nawet jeśli inkryminowane zdarzenie trwało co najmniej 20 minut (strona 16 uzasadnienia wyroku) to każdemu człowiekowi w godzinach nocnych i będącemu pod wpływem alkoholu trudno byłoby zapamiętać wygląd osoby, zwłaszcza, że z zeznań pokrzywdzonego wynika, iż w popełnieniu czynu miały brać udział trzy osoby,

c) odmowę przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego H. B. również w tej części, gdzie korespondują z zeznaniami świadków R. K. (k. 122-123, 520-521), M. K. (k. 519-520) i A. C. (k. 521-522) odnośnie tego, że w dniu 15 sierpnia 2013 roku po imprezie o nazwie P. (...) w J. oskarżony H. B. udał się na działkę w B. i tam przebywał kilka dni z tej przyczyny, że H. B. w swoich pierwszych wyjaśnieniach nie wskazał co robił w sierpniu 2013 roku, w szczególności nie podał żadnego alibi, a dopiero po okresie 2.5 miesiąca, jednakże uwadze Sądu I instancji uszło, że podejrzany (oskarżony) nie ma obowiązku składania jakichkolwiek wyjaśnień zarówno na swoją korzyść jak i na niekorzyść, a co więcej taka osoba nie może z tego powodu ponosić żadnych negatywnych konsekwencji, fakt późniejszego złożenia wyjaśnień w procesie karnym (a tutaj miało to miejsce jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego), również nie może powodować negatywnych skutków, gdyż to na organach ścigania spoczywa obowiązek wykazania i udowodnienia winy, a do tego na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 10 września 2013 roku sygn. akt XI Kp 1898/13 został zastosowany tymczasowy areszt wobec H. B. i był stosowany aż do dnia 29 stycznia 2014 roku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego H. B. nie była zasadna.

Na wstępie należy zauważyć, że skarżący wprawdzie w apelacji twierdził, iż zaskarża wyrok w całości to zarzucił rozstrzygnięciu obrazę wskazanych w apelacji przepisów postępowania jedynie w odniesieniu do czynu z art. 280§1 kk przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 wyroku. Za takim stanowiskiem przemawia nie tylko analiza samych zarzutów, ale także uzasadnienia apelacji. W ocenie sądu odwoławczego nie było żadnych przesłanek do podzielenia zarzutów apelacji. Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego dotyczącego czynu z art. 280§1 kk, a w szczególności oceny zeznań świadków Ł. L., R. K., M. K. i A. C., a także wyjaśnień oskarżonego dotyczących tego zdarzenia. Argumentacja przytoczona w apelacji nie mogła wpłynąć na zmianę tego stanowiska. Rację miał Sąd I instancji, który doszedł do przekonania, że zeznania świadka Ł. L. dotyczące przebiegu zdarzenia z 16 sierpnia 2013r. były wiarygodne (str. 14 – 15 uzasadnienia), a nie zasługiwały na wiarygodność zeznania świadków M. K., R. K. i A. C. (str. 16 uzasadnienia), czy wyjaśnienia oskarżonego w tej części (str. 5 – 6 uzasadnienia). Sąd Rejonowy w tej części uzasadnienia przedstawił szeroką i zasługującą na uwzględnienie argumentację przemawiającą za taką, a nie inną oceną wyżej wskazanych dowodów. Zgodzić się należało w szczególności z poglądem Sądu I instancji, który wskazywał na to, iż pokrzywdzony w trakcie zdarzenia miał wystarczająco dużo czasu na to, aby przypatrzeć się sprawcom, w tym oskarżonemu H. B., co w połączeniu z charakterystycznymi elementami wyglądu tego oskarżonego, pozwoliło na nie budzącą wątpliwości identyfikację oskarżonego przez Ł. L.. Ł. L. okazywano tablice poglądowe

16 sierpnia 2013r. o godzinie 20.00 (k. 16-16v.) i wówczas przesłuchiwany stwierdził, że jest w 100% przekonany co do prawidłowości rozpoznania oskarżonego. Argumentacja zawarta w apelacji, iż istnieją wątpliwości co do prawidłowości tego rozpoznania, czy też możliwości znajdowania się pokrzywdzonego pod wpływem alkoholu była zupełnie nietrafiona. Przypomnieć należy, że do zdarzenia doszło w tym dniu, ale pomiędzy 3, a 4 rano. Rację miał Sąd Rejonowy dochodząc do przekonania, iż niewiarygodne były zeznania świadków M. K., A. C. i R. K., którzy usiłowali przekonać Sąd I instancji, iż oskarżony w trakcie zdarzenia przebywał na działce w B., czy też wyjaśnienia oskarżonego w tej części. Gdyby tak faktycznie było, jak słusznie zauważył to Sąd I instancji, to niewątpliwie oskarżony podniósłby tę okoliczność. Nie chodzi o to, jak wywodził obrońca, że oskarżony nie ma obowiązku składania jakichkolwiek wyjaśnień. Oczywiście, że takiego obowiązku nie ma, ale oskarżony złożył wyjaśnienia przesłuchany przez prokuratora (k. 49) i posiadając wiedzę na temat zarzutu stwierdził, że nie pamięta, co robił w sierpniu. Sąd był uprawniony do analizy takich wyjaśnień i słusznie doszedł do przekonania, że gdyby oskarżony faktycznie przez parę dni przebywał na działce w B., to w świetle zasad doświadczenia życiowego z całą pewnością okoliczność tą by podniósł. Zgodzić się należało z Sądem I instancji, który doszedł do przekonania, iż wersja zdarzenia, związana z jego pobytem w B., którą mieli potwierdzić wskazani wyżej świadkowie to przyjęta przez oskarżonego linia obrony, która nie znajduje potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Bez znaczenia dla oceny zeznań świadków R. K., A. C., czy M. K. pozostaje to, że zeznania tych świadków zostały omówione przez Sąd I instancji „zbiorczo”. Dotyczyły tego samego zagadnienia i polegały takiej samej ocenie.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 7 kpk stwierdzić należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego wtedy, gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.);
- stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.);
- jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k.).

Wszystkie te wymogi spełnia ocena dowodów, o których mowa w apelacji (a także pozostałych zebranych w sprawie) dokonana przez Sąd I instancji i zaprezentowana w uzasadnieniu wyroku. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji dokonał właściwej oceny wszystkich dowodów zgromadzonych w postępowaniu i wskazał, które z dowodów uznał za wiarygodne i dlaczego, a którym odmówił wiarygodności. W ramach realizacji zasady zawartej w art. 7 k.p.k. sąd ma prawo uznać za wiarygodne zeznania świadka (lub wyjaśnienia oskarżonego), co do niektórych przedstawionych przez niego okoliczności i nie dać wiary zeznaniom tego samego świadka (czy też wyjaśnieniom oskarżonego), co do innych okoliczności – pod warunkiem jednak, że swoje stanowisko w tej kwestii w sposób przekonywujący uzasadni (OSNKW 1874/7-8/154, OSNKW 1975/9/133). Argumentacja zawarta w apelacji sprowadza się do tego, iż zdaniem skarżącego, sąd I instancji niezasadnie odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego i zeznaniom świadków R. K., A. C. i M. K. i bezzasadnie uznał za wiarygodne zeznania pokrzywdzonego. Nie sposób takiej argumentacji zaakceptować. Sąd I instancji, jak wskazano wyżej, przedstawił szeroko swoje stanowisko w uzasadnieniu wydanego orzeczenia i zasługiwało ono na pełną akceptację.

Przepis art. 4 kpk, na który powołuje się w apelacji skarżący (zasada obiektywizmu) stanowi, że organy prowadzące postępowanie karne obowiązane są badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Zasada ta jest wyrazem postulatu ustawowego, ażeby ustalenia faktyczne odpowiadały prawdzie, co w postępowaniu sądowym jest osiągalne tylko wtedy, gdy przedmiotem zainteresowania sądu jest cały zebrany w sprawie materiał dowodowy, bez pominięcia istotnych jego części i gdy całokształt tego materiału jest przedmiotem rozważań sądu. O braku obiektywizmu możemy, więc mówić w sytuacji, gdy organy procesowe wykonywały czynności procesowe z pewnym osobistym pozytywnym bądź negatywnym nastawieniem, uprzedzeniem, zaś podejmowane w toku postępowania decyzje były stronnicze, bądź, gdy przedmiotem oceny i rozważań sądu

orzekającego nie był cały zebrany w sprawie materiał dowodowy (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 1978r., IV KR 4/78, OSNKW 1978, Nr 4 - 5, poz. 52; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 1999r., V KKN 459/97, OSN Prok. i Pr.2000, Nr 2, poz. 10). Analiza zgromadzonego materiału dowodowego nie dawała jakichkolwiek podstaw do twierdzenia, aby Sąd Rejonowy procedował z obrazą tego przepisu. Nie można przecież zarzucać Sądowi I instancji obrazę art. 4 kpk jedynie dlatego, iż odmiennie od życzeń skarżącego ocenił materiał dowodowy.

Zgodnie z przepisem art. 410 kpk podstawę wyroku stanowić może tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Oznacza to, że sąd wydając wyrok nie może opierać się na tym, co nie zostało ujawnione na rozprawie, jak również i to, że wyroku nie wolno wydawać na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które tezę aktu oskarżenia potwierdzają, jak i tych, które ją podważają (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 27.04.1979r. III KR 50/79 OSNPG 1979/10/140, z dnia 30.07.1979r. III KR 196/79 OSNPG 1980/3/43, z dnia 14.06.1984r. I KR 120/84 OSNPG 1984/12/115, z dnia 1.02.1996r. III KRN 191/95 Prok. i Pr. 1996/7-8/11).

Zauważyć w tym miejscu należy, iż zasada określona w art. 410 k.p.k. obowiązuje także strony procesowe, które przedstawiając własne stanowisko nie mogą opierać go na fragmentarycznej ocenie dowodów z pominięciem tego wszystkiego, co może prowadzić do innych wniosków (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30.07.1979r. III KR 196/79 OSNPG 1980/3/43 i z dnia 5.11.1997r. V KKN 62/97 Prok. i Pr. 1998/2/13).

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, przedmiotem rozważań Sądu I instancji były wszystkie dowody dotyczące oskarżonego H. B. przeprowadzone i ujawnione w toku przewodu sądowego, oceniane z taką samą wnikliwością i starannością. Skoro, więc Sąd I instancji oparł swe rozstrzygnięcie na analizie całokształtu ujawnionych okoliczności i przeprowadzonych dowodów nie można skutecznie stawiać mu zarzutu naruszenia art. 410 kpk.

Kolejnym przepisem na naruszenie, którego powołał się obrońca oskarżonego jest art. 5§2 kpk (przed nowelizacją) stanowiący, iż sąd nie dające się usunąć wątpliwości winien rozstrzygać na korzyść oskarżonego.

Reguła in dubio pro reo, zawarta w tym przepisie, odnosi się w praktyce do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi, nie można jej jednak rozumieć jako reguły swoistego, uproszczonego traktowania wątpliwości. Wszelka wątpliwość w zakresie ustaleń faktycznych winna być wyjaśniona i usunięta przez wszechstronną inicjatywę dowodową organu procesowego i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwość nie zostanie usunięta, należy ją wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego. Reguła ta ma, więc zastosowanie jedynie wtedy, gdy wyczerpane zostały wszystkie możliwości w procesie, a mimo to nadal istnieją wątpliwości, których nie można usunąć ani w świetle zebranych dowodów, ani w świetle logicznego rozumowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25.06.1991r. WR 107/91 OSNKW 1992/1-2/14, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.11.1996r. V KKN 215/96 Prok. i Pr. 1997/5/4). Natomiast, gdy z materiału dowodowego wynikają różne wersje wydarzenia, to nie jest to równoznaczne z istnieniem „nie dających się usunąć wątpliwości” w rozumieniu tego przepisu. W takim przypadku sąd zobowiązany jest dokonać ustaleń faktycznych kierując się zasadą swobodnej oceny dowodów, której granice wyznacza art. 7 kpk. W taki właśnie sposób, z uwzględnieniem zasad swobodnej oceny dowodów materiał dowodowy dotyczący odpowiedzialności oskarżonego H. B. został oceniony, o czym była już mowa wcześniej. Przepis art. 5§2 k.p.k. w żadnym razie nie może być, bowiem interpretowany jako obowiązek czynienia ustaleń faktycznych, w oparciu o najkorzystniejsze dla oskarżonego wersje wypadków. Wyrażona w nim zasada tłumaczenia wątpliwości na korzyść oskarżonego nie polega, bowiem na obowiązku automatycznego wyboru najkorzystniejszej wersji wynikającej z wyjaśnień i zeznań o niejednakowej treści (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21.03.1997r. (...) 213/96 Prok. i Pr. 1997/9/6, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3.07.1997r. IV KKN 142/97 Prok. i Pr. 1997/12/4, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.04.1976r. III KR 86/76 OSNPG 1977/2/16, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19.02.1990r. I KR 6/90 niepubl.).

W tej sytuacji, Sąd Okręgowy nie znajdując jakichkolwiek przesłanek do uwzględnienia apelacji, zaskarżony wyrok, jako słuszny utrzymał w mocy. Dodać należy, że nie budziły żadnych wątpliwości ustalenia sądu I instancji dotyczące

pozostałych przypisanych oskarżonemu czynów, jak i wymiar kar jednostkowych, jak i kary łącznej, którą wymierzono oskarżonemu. O kosztach orzeczono na podstawie art. 624§1 kpk w zw. z art. 634 kpk.